

3. Ordene: „naar de, der skulde have udført dem — forhindrede deri,“ udgaae;
 4. ligeledes udgaae Ordene: „hos Husbonden“.

§ 25.

Det kunde sikkert være tilstrækkeligt at bestemme, at Lyendet skal yde Tjeneste efter Husets Skik og Brug eller, som det siges ovenfor, efter den huuslige Orden. Den Omstændelighed, hvormed det i Udkastet er nævnt, at Tjeneste skal ydes „Familien, Lyendets Foresatte og Personer, som ere optagne i Huset“ lede let til Misforstaaelse, og er dog ikke udtømmende. Det kan nemlig ikke være Meningen, at Lyendet skal kunne undslaae sig for at yde den Tjeneste, som behøves for andre Lyende f. Ex. i Sygdomstilfælde. Det foreslaaes derfor,

at denne § udgaaer, og at der til Slutningen af § 24 tilføies: og yde Tjeneste efter denne.

§§ 26—27.

Det er af NoGLE anseet for overflødig, af Andre for betænkeligt, at indskærpe saadanne almindelige Bestemmelser som de, der omhandles i disse Paragrapher, og hvorom der ikke let kan opstaae Tvivl. Der kunde let uddrages deraf den Slutning, at det, der ikke er udtrykkelig forbudt, er tilladt. Det ligger i Lyendes forholdets Natur, at Tjenesten skal udføres af den antagne Person selv, og at denne ikke kan raade over sin Tid, hverken i egne eller Andres Anliggender. Ligesom Forordningen af 25 Marts 1791 har mindet om, at det er billigt, at Tjenestefolk kunne bivaane Familiefester hos deres Slægt og Paarørende, saaledes maa det ansees for ønskeligt, at enhver passende Frihed tilstaaes Lyendet; men det kan formeentligen ikke være Gjenstand for Lovbestemmelse. Skal Paragraphernes Indhold bifaldes, som Udvælgets Fleerhed anseer for tilraadeligt, foreslaaes de sammendragne i een § saalydende: Lyendet er ikke berettiget til at lade sin Tjeneste udføre af Andre, at forlade Huset uden Husbondens Samtykke eller blive borte længere end tilladt.

§ 28.

Det synes at være en altfor haard Bestemmelse, som ligefrem ligger i Ordene, at „Al“ Skade „skal“ erstattes. Det kunde være nok at foreskrive, at Husbonden har Ret til at indeholde i Lønnen den Erstatning, som ham kan tilkomme for Skade, som Lyendet har paaført ham. Det maa efter almindelige Retsgrundsætninger være at afgjøre, hvorvidt Erstatningen tilkommer ham.

Beutner, Mau og Thalbiger antage, at det, som her omhandles, kan være Gjenstand for Afgjørelse efter almindelige Bestemmelser for Erstatningstrav.

Jørgensen, Mulvad og Koster foreslaaer, at Paragraphen redigeres saaledes:

For den Skade, som Lyendet maatte have paaført Husbonden, kan han indeholde den Erstatning, der tilkommer ham, i Lønnen.

Beutner, Mau og Thalbiger foreslaaer:

at § 28 udgaaer.

§ 29.

Det kan synes noget haardt imod Lyendet, at enhver Ulydighed skal kunne paaføre det en for det ikke ubetydelig Bøder; men, da Ulydighed er Lyendes forholdets Grundpille, maa denne søges støttet af Lovens Bestemmelser. Det vil jo dog ingenstunde blive Tilfældet, at Husbonden for enhver Bligtforsømmelse indkalder Lyendet for Retten og fordrer det straffet. Det bliver i Regelen kun da, naar Paamindelse og Trettesættelse ikke har hjulpet, og naar det er gjentagen Ulydighed, der bliver til Skade for Tjenestens ordentlige Gang, at Husbonden griber til den strengere Fremgangsmaade. Derfor ansees det dog at være billigt, at Udkastets Bestemmelse mildnes noget ved, at der foran „Ulydighed“ sættes „gjentagen eller grovere“, og at der foran „Trots“ tilføies „vedvarende“. Fremdeles maatte consequent deraf følge, at sidstnævnte Bøder „vedvarende Trods og Opsætsighed“ ikke burde kunne afføres ved Bøder og ifølge deraf maatte Ordene „enten til lige Bøder eller“, udgaae. Naar Huustugten indskrænkes saaledes, som nedenfor er foreslaaet, er der min-